स सुहृद्व्यसने यः स्यादन्यजात्युद्भवो ऽपि सन् ।
वृद्धौ सर्वो ऽपि मित्रं स्यात् सर्वेषामेव देहिनां ॥ ३८२ ॥

तथा च। स सुहृद्व्यसने यः स्यात् स पुत्रो यत्र निष्कृतिः ।
स भृत्यो यो विधेयज्ञः सा भार्या यत्र निर्वृतिः ॥ ३८३ ॥

तत् पश्य मे बुद्धिप्रभावं। परं किन्तु ममापि सुहृद्भूता वीणारवा ५ नाम मक्षिकास्ति। तत् तामाहूयागच्छामि। येन स दुरात्मा दुष्टगजो बध्यते। अथासौ चटकया सह मक्षिकां समासाद्य प्रोवाच। भद्रे मम ष्टेयं चटका केनचिद्दुष्टगजेन पराभूताण्डकस्फोटनेन। तदस्य बधोपाय मनुतिष्ठतो मे साहाय्यं कर्तुमर्हसि। मक्षिकाप्याह। भद्रे किमुच्यते ऽत्र विषये। उक्तं च यतः। १०

पुनः प्रत्युपकाराय मित्राणां क्रियते प्रियं ।
यत् पुरा मित्रमित्रस्य कार्यं मित्रैः कृतं न किं ॥ ३८४ ॥

सत्यमेतत्। परं ममापि मेघनादो नाम परमसुहृद्भेको ऽस्ति। तमपि समाहूय यथोचितं कुर्मः। उक्तं च।

हितैः साधुसमाचारैः शास्त्रज्ञैर्मतिशालिभिः । १५
कथञ्चिन्न विकल्पन्ते विद्वद्भिश्चिन्तिता नयाः ॥ ३८५ ॥

अथ त्रयो ऽपि ते गत्वा मेघनादस्य समीपे समस्तमपि वृत्तान्तं निवेद्य तस्थुः। अथ स प्रोवाच। कियन्मात्रो ऽसौ वराको गजो महाजनस्य कुपितस्याग्रे। तन्मदीयो मन्त्रः कर्तव्यः। मक्षिके त्वं गत्वा मध्याह्नसमये तस्य मदोद्धतस्य गजस्य कर्णे वीणारवसदृशं शब्दं कुरु। येन निमी २० लितनयनः श्रवणसुखलालसो भवति। ततश्च काष्ठकूटचञ्चा स्फोटि तनयनो ऽन्धीभूतस्तृषार्त्तो मम गर्तातटाश्रितस्य सपरिकरस्य शब्दं श्रुत्वा जलाशयं मत्वा समभ्येति। ततो गर्तामासाद्य पतति पञ्चत्वं याति च। एवं समवायात् कर्तव्यं यथा वैरसाधनं भवति। अथ तथानुष्ठिते स मत्तगजो मक्षिकागेयसुखान्निमीलितनेत्रः काष्ठकूटापह २५